

Vakantie Spanje, deel 4 en 5

Vandaag een ander tv mannetje gekomen om ons te voorzien van tv en satelliet. Bleek een pientere Indo te zijn. ‘Had direct door dat het niet persé op het dak gemonteerd hoefde te worden en heeft de satelliet in de andere voortuin, die ook tot dit huis hoort, verdekt kunnen opstellen. Geen djam karèt, schitterend op tijd en heel efficiënt aan de slag gegaan.

In die tussentijd heb ik het huis voor het eerst gebezemd (stofzuigen hoeft niet), gedweild en de spullen eindelijk zodanig opgeborgen in de diverse kasten dat ze te vinden zijn. Verder lekker op het zonneterras geluierd en ff in de zon gebakken. Voor het eerst geen koude wind en daardoor bloedheet. Kleine siësta gedaan, uit eten, en daarna bij restaurant Frans opgewacht (met auto) óp naar de ‘vleesmarkt’. Dat bleek een discotheek te zijn (Pepe’s nightclub). Onderweg naar Benidorm vertelde Frans dat hij psycholoog was, directeur was geweest in een of andere zorginstelling in Amsterdam, de woning van zijn vader in La Cala had verkocht en nu van plan was het geld te besteden in Brazilië en dat de ‘vleestent’ bestond uit merendeel vrouwen/mannen op een bepaalde leeftijd (oude lijken zei Frans heel oneerbiedig), zoekende naar een partner.... Hij is een boeiende causeur en eigenlijk hadden we te weinig tijd om e.e.a. uit te wisselen.

Wij installeerden ons bij de bar, mijn persoontje tussen Peter en Frans in zodat we een eerste klas uitzicht hadden op de vleesvloer. De hele avond Zuid Amerikaanse muziek waar de discotheek beroemd door is geworden. Meringi, Salsa (ik hoop dat ik dit goed schrijf) en Samba. Het was ook mijn muziek en Frans en ik waagden ons tussen de dansenden, heeeerlijk! Hij bekende wel dat hij 10 dansscholen heeft gehad speciaal voor deze dansen, maar dat ze allemaal anders les gaven en dat hij er niets van bakte. Dat was natuurlijk bescheiden van hem en ik had onmiddellijk door dat hij op een compliment van mij uit was....

Peter liet zich van z'n beste kant zien en sleepte me diverse keren de dansvloer op, hoewel geen Salsa, Meringi etc, maar een heuse Jive.....De bezoekers, vooral de mannelijke, konden mij niet plaatsen en waarschijnlijk dachten zij dat ik een ‘hoeraatje’ was die met twee mannen op stap was, oh djee, maar kip nèks. Het gevolg bleef niet uit: Frans kreeg meer dan één keer het compliment dat ik muy guapa ben hahaha, hoe romantisch met een handkus naar mij..... (ze moesten eens weten dat ik al lang de leeftijd van een oma heb, dus óók een oud lijk!!!!) en

ook Peter werd niet over geslagen. Ze bleven maar langs ons defileren en ik keek ongeïnteresseerd. Helaas, helaas....ik was niet in de aanbieding. Ik was dus opgelucht wanneer ik op de dansvloer was, want op die manier aan de bar hangen was wel benauwend hoor.

De vrouwtjes lieten zich ook niet onbetuigd en probeerden waar ik bij was zowel Peter als Frans te versieren. Er was een vrouwtje aan de bar wiens blik mij wel kon doden. Ik zei nog tegen Frans: ‘zal ik haar een drankje aanbieden in ruil voor een minder zuur gezicht?’ En Frans maar opmerkingen maken, tussen de bedrijven door dat wij beidjes aan wat meer serieuze gesprekken waren, zoals ‘tuttige kleding’, hoe

kómen ze op het idee, verschrikkelijk kapsel, kijk haar..., Annie met haar tassie, die daar lijkt wel op een kerstboom.' .....Hij bleek achteraf een Amsterdammer te zijn en niet gespeend van enige humor....

Tussendoor liep een bloemenventer met twee slap hangende rozen; eigenlijk zielig, ook voor de rozen. De laatste roos hing op half zeven en hij vroeg er nog 3 euro voor. ....Om 3.30 uur maakten we aanstalten naar huis te gaan en Frans kocht heel galant een (verse) roos van de (nieuwe aanvoer midden in de nacht?) voor me van hetzelfde manneke. We namen afscheid met het uitwisselen van elkaar's adressen. ....a ship that passed in the night.....Het manneke besteedde onmiddellijk het gebeurde geld aan een pilsje.....

Dag allemaal.

Udo, heb je in mijn afwezigheid nog mooie muziek verstuurd? En dat geldt natuurlijk voor iedereen die de mails zo leuk en interessant weten te omkleden. Ik denk vaak aan jullie en kan, niet zoals in Nederland de compu 's morgens aanzetten. Dat mis ik wel hoor, hoewel hier andere dingen te doen zijn. We genieten op dit ogenblik (26/4) van de warme zon op ons voorterras.

Vakantie Spanje deel 5

21/4

We kunnen wel merken dat we een dagje ouder zijn geworden. Na de nachtelijke escapade voor mijn doen laat opgestaan (10.00 uur) en óp naar m'n ontbijt verderop in de straat met Shaka, na hem eerst te hebben uitgelaten. Op de rotspunt een prachtig zicht op Benidorm en meestal zijn er een paar vissers bijeen die bij mijn weten nooit één vis vangen. Ze maken er een gezellige boel van: koffie uit de auto en het onontbeerlijke stokbrood worden broederlijk gedeeld.

Bleek de tent gesloten te zijn en ik besloot maar naar Marina te gaan voor mijn ontbijt.

Ik zat net achter m'n dampende kop koffie toen Frans binnen kwam. Gisteren nacht hadden we nog gefilosofeerd dat niets toeval is. ....Hij was ook aan de late kant, want hij had een afspraak met de bank voor de laatste handtekening van de transactie van het huis van z'n vader. Hij vertelde me dat hij een (eigen) huis had in hartje Amsterdam en wanneer we dat wilden konden we daar gratis logeren, want hij was meestal toch de hort op. Ook wilde hij ons dolgraag terug zien wanneer hij gesetteld is in Brazilië. Opnieuw afscheid genomen en nu misschien voorgoed (?).

Met Peter richting Alicante (een paar km daarvóór) gegaan voor het digitale snoertje.

Mediamarkt móet het hebben. ....Nee dus. Wél een kleurenprinter gekocht, eur. 29,00, die bij aansluiting op de laptop nog kan praten ook. Een liefelijke stem zegt: 'afdrukken gestart of afdrukken voltooid'. Het was wel ff schrikken.... Volgens Peter zijn alleen al de cartridges elk eur. 30,00! Twee jaar garantie. ....niet te geloven!. Die printer is wel een uitkomst, want de verslagen stuur ik per post aan m'n

vriendenkring die geen computer hebben. Hoef ik tenminste niet twee keer het wiel uit te vinden! We hebben de zaak ernaast, PC World ook nog bezocht.

We werden geholpen door een Spaanse jongen die vlot Nederlands sprak. Na overleg met z'n chef moest dat (een ingepakt snoetje) HET zijn. Zeg ik tegen hem: 'kunnen we dat voor de zekerheid ff passen op het toestel?' Dat kan, maar wanneer het pakje zou worden geopend moesten we dat betalen (eur. 9,00). Zo gezegd, zo gedaan en jaja/neeee..... het paste NIET. Wel aardig dat we achteraf het geopende pakje niet hoefden te betalen.

De jacht op het snoetje werd een obsessie....Nu in Alicante zelf een goede fotozaak opzoeken. Ergens (maar waar?) bestaat zo'n snoetje toch! Enfin, rondgetoerd, gewandeld op de 'Ramblas' (heel mooi) en prachtige winkels, behalve dat we een fotozaak konden vinden. Trouwens, veel winkels waren dicht en we gingen ervan uit dat dit veroorzaakt werd door siëstatijd.

Dan maar terug naar Benidorm en bij vergissing de verkeerde afslag genomen zodat we langs de kustweg reden. 'Maakte eigenlijk niet uit, want we zijn in geen jaren meer in die buurt geweest. Uiteindelijk in hartje Benidorm een fotozaak gevonden die ons wees op een winkel die alle merken fototoestellen verkocht (de onze is een Nikon). Hoopvol de bewuste winkel gevonden, maar ook deze was gesloten.

In La Cala troost gezocht bij Marina waar ik m'n sepia – zaaaalig - naar binnen heb gewerkt. En ja hoor, the happy few was alom vertegenwoordigd: de Brillo's = bijnaam, Jan en An, onze voormalige landlords, andere, niet bij name, herkenbare Nederlanders en het was over en weer een hartelijke begroeting. Het geheel werd opgevrolijkt door straatmuzikanten en het was goed toeven in de warme zon.

Een man met tafelkleden probeerde met belachelijke prijzen (eur. 120,00) deze te slijten aan Engelse toeristen. Ik kon het weer niet laten en heb zachtjes gesouffleerd met welke prijs te moeten beginnen. Uiteindelijk is de verkoper al scheldend – loco etc. – weggegaan. Ik raakte met één van die luitjes in gesprek. Hij woonde hier en naar mate het gesprek vorderde werd het een 'psychologisch' gesprek. Volgens Peter heb ik die man in tranen achter gelaten, maar overdrijven is ook een vak.

22/4

Ik heb opnieuw ontbeten in het Spaans barretje en Peter is alleen naar Benidorm getrokken voor het, ik word er moe van, digitale snoetje....Hij heeft inmiddels de hoop opgegeven en na een kijkje bij Carrefour enkele boodschappen gedaan en heeft daar met pijn in z'n hart (vanwege het bedrag eur. 50,00) en helemaal djèngkèl een Compact Flash Card reader gekocht.

Die dag niet veel uitgespookt, behalve lekker zonnen op ons terras.

Vrijdag is het markt in La Cala. Nadat we eerst de inhoud van deel 3 en 4 op het flopje digitaal hebben verstuurd en de ingekomen berichten hebben gelezen/beantwoord in het internetcafé de markt opgegaan. M'n schoonzusje heeft een paar zuurstokroze schoentjes voor me gekocht – volgens mij de beroemde Mao schoenen – maar wel passend bij één van mijn shirts. Ik had me toch 'koude' voeten in de open slippers die ik bij me heb.....Op de markt alleen wat sinaasappelen gekocht.

Na m'n siësta heb ik Peter opgeschrikt door m'n Spaanse 'vriend', de conciërge van het appartement van vorig jaar, in de arm te nemen voor het laten vervaardigen van een raamhor. Houdt de muggen buiten en de kat binnen. Ik zal jullie het verhaal besparen, maar echt op z'n Spaans met veel misbaar en gedoe in een timmerzaak de zaak rond gepraat (door de conciërge, Diego heet hij, welteverstaan, want wij stonden erbij als Jan Doedel....). Anneke en Arie kwamen ons laat in de middag opzoeken om in het Spaans barretje koffie te drinken en te genieten van de ondergaande zon.....